

vaart den gang door naar den zolder te ijlen, waarheen ze dadelijk door den schipper met zijn vrouw en knecht gevolgd worden.

Het huis staat hoog, zóó hoog, dat nog nooit het water er binnen drong. Nu de schipper boven is, waarheen hij in den eersten schrik óók de wijk nam, bedenkt hij, dat het gevaar gering is en dat hij evengoed beneden kan blijven. Onmiddellijk daalt hij de trap af om buiten van den toestand kennis te nemen. Reeds nadert hij de voordeur om die te openen, als zijn oor getroffen wordt door een welbekend geluid: het klotsen van water, — en met schrik ontdekt hij, dat het met kracht onder de deur door in den gang spuit. Met haastige schreden, doodelijk verschrikt door dien onverwachten nood, keert hij terug om zijnen lotgenooten het bericht te brengen, dat ze voor eenige uren opgesloten zijn.

„'t Water... komt... binnen!” hikt hij den mannen tegen, nu ze hunne vragende blikken op hem richten.

Allen *weten* dat het gevaar voor hen niets beteekent, het huis is stevig, — het kan eenige schade bekomen, — weerstand bieden aan de aanvallen van ijs en water zal het ongetwijfeld. Toch getuigt aller gelaat van de angstige vrees, die hun het hart vervult en die woorden vindt in den uitroep van Bertus Zeevang, die geknield bij het lichaam van Molm ligt:

„Wat zal er van de sloep geworden zijn?”

En in de haven? — Met onteugelbare vaart schieten water en ijsschol naar en door de wijd gapende bres. De stroom, eerst ver de haven inschietend naar het binnendeel, neemt thans voor een deel een andere wending en vliegt in duizelend draaien en bruisen de lage kade over, het kleine poldertje in. Tollend en kantelend wordt de sloep meegesleurd... één — twee der bemanning verliezen het evenwicht en vallen in het woelende nat. Het lichte vaarttuig nadert de opening — wordt dwarsdams geslagen — kantelt, — en onder weegillend angstgeschrei worden de mannen meegesleurd door het gat, den polder in, tegen de lage knotwilgen aan den oever, waar ze zich vastgrijpen.

(*Wordt vervolgd*).